

една и същата наука. — Могло би наистина да се каже, че нищо не прѣчи и на наши абитуриенти да избиратъ между Висшето училище и всеѣки чуждъ университетъ — но да не бѣше фактъ, че въ първото постѣпватъ едва ли не само ония, които не могатъ да избиратъ между него и чужди университети, т. е. ония, на които материалнитѣ срѣдства не позволяватъ да отидатъ въ чужбина. Ний не говоримъ тукъ за значението и за влиянието, което ще окаже върху формирането на характера и на научнитѣ убѣждения на студента това обстоятелство, че той ще има възможность въ най-важната въ критическата епоха на своето развитие да се „сблъска“ съ различни и противоположни схващанія на една и същата наука, — което най-сигурно ще му разкрие глѣбинитѣ и същипеката природа на научната мисль, ще го накара да мисли съ свой умъ и ще го прѣдпази отъ тѣй честото у насъ явление — да счита за вѣрно само онова, що е чулъ отъ устата на случайния си учитель. Не говоримъ и за това, каква важность има то въобще за развитието на Училището, за негова вжтрѣшенъ, наученъ животъ; искаме само да изтъкнемъ, че като се обѣщаватъ на студента свободи, които въ дѣйствителность не му се даватъ, — той се поставя отъ самото начало въ едно фалшиво положение спрѣмо Училището и прѣподавателитѣ, а като не е задълженъ да изучава нищо строго и точно опрѣдѣлено, твърдѣ лесно помислюва, че може въобще нищо да не изучава. Сама по себе тая „свобода“ — нищо да не учи, въобще да се не занимава — не е тѣй голѣмо зло, както